

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ : Ἑτησίᾳ . . . δρ. 8,—
Ἑξάμηνος . . . » 4,50
Τρίμηνος . . . » 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ : Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος » » 3,—

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Μαΐου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 22

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια).

Ἐν τῷ μεταξύ ἐπέστρεψαν οἱ σύντροφοί μας καὶ ἡ πρώτη μου ἐρώτησις ἦτο :

— Τίποτε νέον ;

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Τζὼν Χάρτ.

— Ἐκάματε τὸν γυρὸν τοῦ ὄρμου ;..

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Νάβ Οὐάλκερ, καὶ εἶδαμεν μερικὰ ἔγνη τῶν ὑλικῶν, τὰ ὅποια παρετήρησε χθές ὁ κύριος Οὐέλλεξ.

— Ἄς περιμερίνωμεν ! εἶπα, διότι δὲν ἀπεφάσιζα ἀκόμη νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ δάσος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ προσοχή μας εἰλκυσθῆ ἀπὸ μίαν ταραχὴν τῶν ὑδάτων, ἐντεινομένην μέχρι τῶν βράχων.

— Πόθεν νὰ προέρχεται αὐτὸς ὁ σάλος ; ἠρώτησεν ἀπορῶν ὁ Οὐέλλεξ.

— Πολὺ περίεργον, εἶπα, χαμηλόνων ἐξ ἐνστίκτου τὴν φωνήν. Ὁ ἄνεμος ἔπεσεν ἐντελῶς. Καὶ ὅμως ἡ ἐπιφάνεια τῆς λίμνης εἶνε ταραγμένη.

— Μήπως εἶνε καὶ τὰ βάθη τῆς ; ἠρώτησεν ὁ Οὐέλλεξ κύπτων διὰ νὰ κούη καλλιτέρα.

Πραγματικῶς, ἡδύνατό τις κάλλιστα νὰ ὑποθέσῃ ὅτι κάποιον πλοῖον διηρῶνετο ὑποβρυχίως πρὸς τὸν ὄρμον, καὶ ὅτι ἡ μηχανὴ τοῦ ἐπροξένει τὴν ἀναστάτωσιν ἐκείνην.

Σιωπηλοὶ ὅλοι, ἀκίνητοι,

προσεπαυόμεν νὰ διασχίσωμεν τὸ πύκνον σκότος, ἐνῶ ἡ παρατηρηθεῖσα δίνη ἐνεδυναμοῦτο ὁλονέν, καὶ τὰ μικρὰ κύματα ἐπληττον ἤδη τοὺς βράχους τοῦ ὄρμου.

Ὁ Τζὼν Χάρτ καὶ ὁ Νάβ Οὐάλκερ εἶχον ἀναρριχθῆ δεξιᾷ εἰς ἓνα βρά-

χον, ἐνῶ ἐγώ, ἐσκυμμένος μέχρι τοῦ ἐπιπέδου τοῦ ὕδατος, παρηκολούθουν τὴν αὖξουσάν ὁλονέν ταραχὴν. Μετ' ὀλίγον μοὶ ἐφάνη ὅτι διέκρινα κ' ἓνα κρότον ρυθμικόν, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὅποιον παράγει ἡ κινουμένη ἐλιξ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ! ἀνέκραξεν ὁ Οὐέλλεξ, κύπτων πλησίον μου. Πλησιάζει πλοῖον !

— Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη, ἐκτὸς ἐὰν ἡ Ἐρία ἔχη κήτη...

— Ὅχι ! εἶνε πλοῖον ! ὑπέλαβεν ὁ Οὐέλλεξ. Διευθύνεται ἀρά γε πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὄρμου, ἢ μήπως θίλει νὰράξην ὑψηλότερα ;

— Ἐδῶ τὸ εἶδατε καὶ τὰς δύο φορές ;

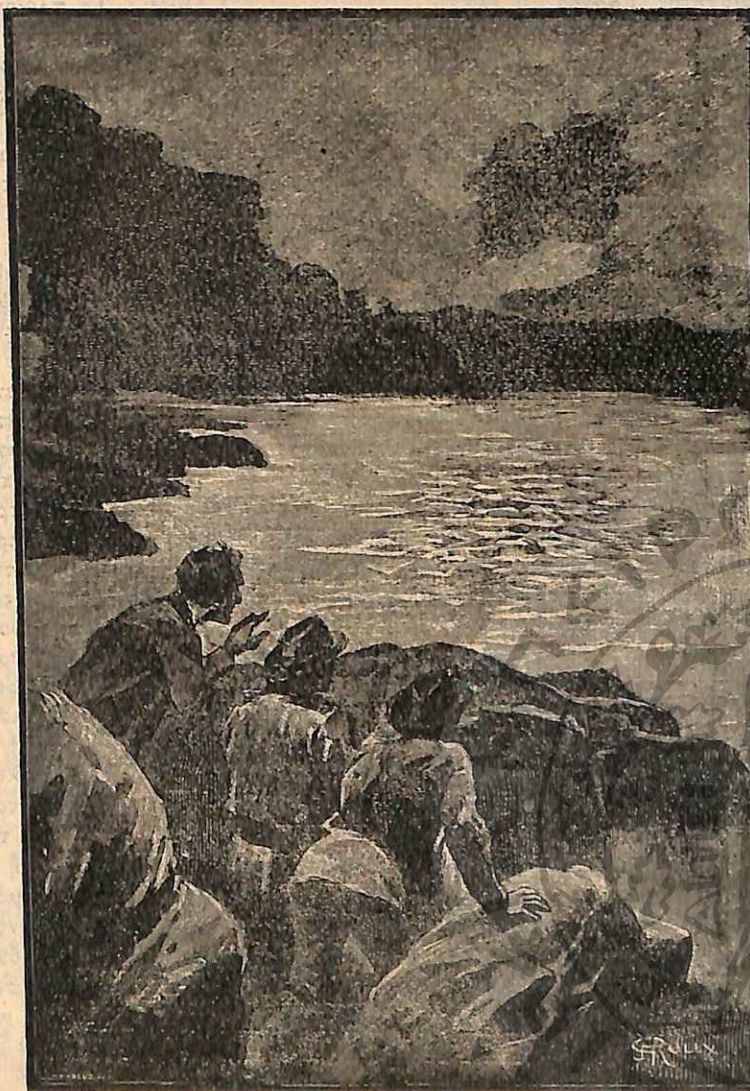
— Ἐδῶ ἀκριβῶς, κύριε Στρώκ.

— Τότε λοιπόν, ἐὰν εἶνε, — καὶ δὲν εἴμπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε τὸ ἴδιον, — δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν !

— Ἐκεῖ !.. ἐκεῖ !.. εἶπε τότε ὁ Οὐέλλεξ, τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ ὄρμου.

Οἱ σύντροφοί μας εἶχον ἐπιστρέψῃ πλησίον μας. Ἡμικεκλιμένοι καὶ οἱ τέσσαρες ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς ἀκτῆς, ἐκυττάζαμεν πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν.

Ἀορίστως διεκρίνετο μαῦρος ὄγκος, κινούμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους. Ἐπροχώρει βραδύτατα, καὶ ὁ κρότος τῆς ἐλικὸς τοῦ μόλις ἤκουετο τώρα. Ἴσως ἡ μηχανὴ εἶχε σταματήσει πλέον καὶ τὸ σκάφος ἐκινετο μόνον μετὰ τὴν κεκτη-

« Ἐκεῖ !.. ἐκεῖ !.. εἶπεν ὁ Οὐέλλεξ, τείνων τὴν χεῖρα... » (Σελ. 181, στ. γ')

μένην ταχύτητα. "Οπως και την προτε-
ραϊαν, τὸ υποδρύον ἐμελλε λοιπὸν νὰ
διανυκτερεύσῃ ἐντὸς τοῦ ὅρου !.. Ἀλλὰ
διατὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ
ὅποιον εἶχε φύγῃ; Εἶχεν ἀρά γε ὑποστῇ
ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἄλλας βλάβας, αἱ
ὁποῖαι τὸ ἡμιπρόδιον νάναχθῃ εἰς τὸ
πέλαγος; "Ἡ μήπως εὐρέθη εἰς τὴν
ἀνάγκην νάναχθῃ πρὶν νὰ τελειώ-
σουν ἐντελῶς αἱ ἐπισκευαὶ τοῦ; Ποῖος
λόγος τὸ ἡνάγκασε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν
ὅρον; Καὶ ἂν εἶχε σκοπὸν νὰ μετα-
βληθῇ ἔξωθεν εἰς αὐτοκίνητον καὶ νὰ
φύγῃ διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ "Οχιο ;..

"Ολαὶ αὗται αἱ ἀπορίαι παρουσιά-
σθησαν εἰς τὸ πνεῦμά μου, ἐννοεῖται
δὲ ὅτι δὲν ἤμην εἰς θέσιν νὰ λύσω καμ-
μίαν.

"Ἀλλως τε ἐβασίζομεθα πάντοτε, ὁ
Οὐέλλας καὶ ἐγὼ, εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι
τὸ ἐνώπιόν μας μηχανήμα ἦτο πράγ-
ματι τὸ τοῦ Κοσμοκράτορος, ὁ Τρόμος
ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἀπεστάλη ἡ
ἐπιστολή, ἡ ἀπαντῶσα ἀρνητικῶς εἰς
τὰς προτάσεις τῆς Κυβερνήσεως. Καὶ
ὅμως ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν ἔπρεπε νὰ
ἔχῃ τὴν βαρύτητα μιᾶς βεβαιότητος,
μολοντὶ τοιαύτη μᾶς ἐφαίνεται.

"Εντούτοις τὸ πλοῖον ἐξηκολούθει νὰ
προχωρῇ, νὰ πλησιάζῃ, ἐφαίνετο δὲ ὅτι
ὁ κυβερνήτης τοῦ ἐγνώριζε τελειῶς τὰ
κατατόπια τοῦ Μπλάκ-Ρώκ, ἀφοῦ διη-
θύνετο ἀσφαλῶς ἐν πλήρει σκοτίᾳ. Κα-
νεῖς φανὲς ἐπὶ τοῦ πλοίου, καμμία ἐσω-
τερικὴ λάμψις ἐξερχομένη διὰ τῶν φεγ-
γιτῶν. "Ἡ μηχανὴ ἠκούετο λειτουργ-
γοῦσα ἡρέμα. "Ολίγα λεπτὰ ἀκόμη καὶ
ὁ Τρόμος θὰ προσωρμίζετο εἰς τὸ μέ-
ρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς, ὅπου οἱ βράχοι,
εἰς ὕψος πέντε ἢ ἑξὶ ποδῶν ὑπεράνω τῆς
ἐπιφανείας τῆς λίμνης, ἐσχημάτιζαν
μικρὸν ἐπίπεδον, ἐν εἶδει ἀποβάθρας.

— Νὸ μὴ μείνωμεν ἐδῶ !..εἶπεν ἔ-
ξωθεν ὁ Οὐέλλας, ἀρπάζων τὸν βραχί-
ονά μου.

— "Οχι, ἀπεκρίθη, διότι κινδυνεύο-
μεν νάνακαλυφθῶμεν. Πρέπει νὰ κρυ-
φθῶμεν εἰς μέρος κατάλληλον καὶ νὰ
περιμένωμεν.

— Σὰς ἀκολουθοῦμεν.

— Ἐμπρός !

Δὲν ἔπρεπε νὰ χάσωμεν οὔτε στιγ-
μήν. "Ολίγον κατ' ὀλίγον ὁ ὄγκος ἐ-
πλησίαζε, καὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος
τοῦ μόλις ἐξέχροντος ἀπὸ τὴν ἐπιφά-
νειαν τοῦ ὕδατος, διεκρίνοντο δύο ἄν-
θρωποι.

"Ορισμένως λοιπόν, δύο μόνον ἄνδρες
εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ πλοίου ;

"Ο Οὐέλλας καὶ ἐγὼ, ὁ Τζὼν Χάρτ
καὶ ὁ Νάβ Οὐάλλερ, ἐγυρίσαμεν ὀπίσω
ἀπὸ τὴν δίοδον καὶ ἠρχίσσαμεν νὰ ἐρ-
πώμεν κατὰ μήκος τῶν βράχων. Ἐδῶ
κ' ἐκεῖ ἔκαινον κοιλότητες, μικρὰ σπή-
λαια. Εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν εἰσεχώρησα μετὰ

τοῦ Οὐέλλας, οἱ δὲ ἄνθρωποι μου εἰς ἐν
ἄλλο.

"Ἐὰν οἱ ἄνδρες τοῦ Τρόμου ἀπεβί-
βάζοντο εἰς τὴν ἀκτὴν, δὲν θὰ μᾶς ἔ-
βλεπαν μὲν, θὰ τοὺς ἐβλέπαμεν ὅμως
ἀπὸ τὰς κρύπτας μας καὶ θὰ ἤμπορού-
σαμεν νὰ ἐνεργήσωμεν κατὰ τὰς περι-
στάσεις,

"Ἀπὸ τὸν θόρυβον, ὁ ὁποῖος ἐγίνετο
πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης, ἀπὸ μερικὰς
λέξεις ἀνταλλαχθεῖσας ἀγγλιστί, ἦτο
προφανές ὅτι τὸ πλοῖον εἶχεν ἀράξῃ.
Σχεδὸν ἀμέσως ἐν σχοινίον ἐρρίφθη εἰς
τὴν ἐσχατιὰν ἀκριβῶς τῆς δίοδου, ἀπὸ
τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἀπεμακρύνθη-
μεν. Προχωρήσας ὁ Οὐέλλας μέχρι τῆς
γωνίας, εἶδεν ὅτι τὸ σχοινίον ἐσύρετο
ὑπὸ ἐνὸς ἐκ τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν, ὁ
ὁποῖος εἶχε πηδήσῃ ἔξω, ἠκούετο δὲ καὶ
ὁ κρότος τῆς μικρᾶς ἀγκύρας, ξουούσης
τὸ ἔδαφος.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ, ἡ ἄμμος τῆς ἀ-
κτῆς ἐτροίχεν ἀπὸ βήματα.

Δύο ἄνθρωποι, διελθόντες τὴν δίοδον
διηθύνοντο πρὸς τὸ δασύλλιον. Ἐβά-
διζον πλησίον ἀλλήλων ὑπὸ τὸ φως ἐνὸς
φανοῦ.

Τί ἐξήτουν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ;..
Μήπως ὁ ὅρος Μπλάκ-Ρώκ ἦτο πραγ-
ματικῶς τὸ νεώριον καὶ τ' ὀρμητή-
ριον τοῦ Τρόμου; Μήπως ὁ κυβερνή-
της τοῦ διετῆρι ἐδῶ ἀποθήκην τροφίμων
καὶ ὑλικῶν, καὶ ἤρχετο νὰ παραλαμ-
βάνῃ ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ τὰ ταξιδιά
του, καλῶς γνωρίζων τὴν ἐρημίαν τοῦ
τόπου, ὅπου δὲν ἐκινδύνευε νάνακαλυ-
φθῇ ἀπὸ κανένα ;

— Τί θὰ κάμωμεν ;.. ἠρώτησεν ὁ
Οὐέλλας;

— Θάφῃσωμεν αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώ-
πους νὰ ἐπιστρέψουν, καὶ τότε...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ ἀπὸ τὴν
ἐκκληξίν.

Οἱ ἄνδρες δὲν ἀπεῖχον οὔτε τριάκον-
τα βήματα ἀπὸ ἡμᾶς, ὅταν ὁ εἰς ἐξ
αὐτῶν ἐστράφη, καὶ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ,
τὸν ὅποιον ἐκράτει, ἐπέσεν ἐπὶ τοῦ προ-
σώπου του.

Τὸ πρόσωπον αὐτὸ τὸ ἐγνώριζα !

"Ἦτο εἰς ἐκ τῶν ἀγνώστων, οἱ ὁ-
ποῖοι μὲ κατεσχόπευαν καὶ μὲ παρε-
φύλατταν ἔξωθεν τῆς οἰκίας μου εἰς
τὴν Δόγκ-Στρήτ... Δὲν ἔκαμνα λάθος.
Τὸν ἀνεγνώρισα ὅπως θὰ τὸν ἀνεγνώ-
ριζῃ καὶ ἡ ὑπηρετρία μου. "Ἦτο εἰς
τῶν κατασχόντων, τῶν ὁποίων εἶχα χά-
σῃ τὰ ἴχνη !.. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία
ὅτι ἡ ἐπιστολή τὴν ὁποίαν εἶχα λάβῃ,
— καὶ τῆς ὁποίας ὁ γραφικὸς χαρακτήρ
ἦτο ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Κοσμοκρά-
τορος, — ἐξ αὐτοῦ προήρχετο. Εἶχε λοι-
πὸν γραφῇ καὶ αὕτη ἐπὶ τοῦ Τρόμου;..

"Ἀλλὰ δὲν ἔκαμνε λόγον εἰμὴ περὶ τοῦ
Γκρέητ-Αὔρου... Εἰς τὸ Γκρέητ-Αὔρου
μοὶ ἀπηγόρευσε νὰ ἐπανέλθω μὲ τὰς

ἀπειλάς... Καὶ ἀκόμη μίαν φοράν ἐ-
συλλογίσθη, ποῖα σχέσις εἴμπορεῖ νὰ
ὑπάρχῃ μεταξὺ τοῦ Γκρέητ-Αὔρου καὶ
τοῦ Τρόμου...

Μὲ ὀλίγας λέξεις ἀνεκοίνωσα πάντα
πρὸς τὸν Οὐέλλας, ὁ ὁποῖος μοὶ ἀπεκρίθη:

— Ἀκατανόητα πράγματα !
"Ἐν τούτοις οἱ δύο ἄνδρες ἐξηκολού-
θησαν τὴν πορείαν των πρὸς τὸ δάσος
καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τὰ
δένδρα.

— Φθάνει μόνον νὰ μὴ ἀνακαλύψουν
τ' ἄλογά μας !.. ἐπιθύρυσεν ὁ Οὐέλλας.

— Δὲν τὸ πιστεύω... δὲν θὰ προχω-
ρήσουν πολὺ βαθειά...

— Ἄν ὅμως ἴδουν τὸ ἀμάξι ;

— Πάντα θὰ ἐπιστρέψουν διὰ νὰ ἐπι-
βιβασθῶν, καὶ θὰ εἴμεθα ἐν καιρῷ διὰ
νὰ τοῖς κόψωμεν τὴν ὑποχώρησιν.

"Ἀλλως τε, πρὸς τὸ μέρος τῆς λί-
μνης, ἐκεῖ ὅπου ἦτο ἀραγμένον τὸ
πλοῖον, κανεὶς θόρυβος δὲν ἠκούετο.
Ἐξηλθὼν ἀπὸ τὴν κρύπτην μου, ἐπρο-
χώρησα διὰ τῆς δίοδου καὶ ἐσταμάτησα
εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἡ μικρὰ ἀγκυρα ἐδάγ-
κανε τὴν ἄμμον.

Τὸ πλοῖον ἐστέκετο ἐκεῖ ἡσυχον, δε-
μένον μὲ τὸ σχοινίον του. Κανὲν φῶς,
κανεὶς ἄνθρωπος, οὔτε ἐπὶ τοῦ κα-
ταστρώματος, οὔτε ἐπὶ τῆς γεφύρας.
"Ἡ εὐκαιρία δὲν ἦτο κατάλληλος ;..
Νὰ πηδήσωμεν ἐπὶ τοῦ σκάφους καὶ
νάναμεινωμεν τὴν ἐπιστροφὴν τῶν δύο
ἀνδρῶν ;..

— Κύριε Στράκ !.. κύριε Στράκ !..
Μ' ἐφώναζεν ὁ Οὐέλλας.

"Ἐπέστρεψα τρέχων καὶ εἰσεχώρησα
πάλιν εἰς τὴν κρύπτην, πλησίον του.

"Ἦως ἦτο πλέον πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ
καταλάβωμεν τὸ πλοῖον Ἦως ἀκόμη ἡ
ἀπίστειρα νάπετύγγανεν ἐὰν καὶ ἄλλοι
ἄνδρες εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ Τρόμου...

"Ὅπως δὴποτε, ὁ κρατῶν τὸν φανὸν
καὶ ὁ σύντροφός του εἶχον ἀναφανῇ
παρὰ τὴν ἄκρην τοῦ δάσους, κατερχό-
μενοι πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ἀσφαλῶς, οὐ-
δὲν τὸ ὑποπτον εἶχον ἀνακαλύψῃ.

Καὶ οἱ δύο ἐκράτουν ἀπὸ ἐν δέμα.
"Ὅταν ἐφθασαν παρὰ τὴν ἀγκυρα, ἡ-
κούσθη μία φωνή :

— "Ε ! καπετάνιε ;..

— Ἐδῶ ! κάποιοι τοῖς ἀπεκρίθη.

— Ὁ Οὐέλλας μοὶ ἐπιθύρυσεν :

— Εἶνε τρεῖς !..

— "Ἦως τέσσαρες . . . παρετήρησα

Ἦως πέντε ἢ ἑξ !..

Τὰ πράγματα, βλέπετε, περιεπλέ-
κοντο. Ἐναντίον πληρώματος πολυά-
ριθμου, τί ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν ;..
Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ παραμικρὰ
ἀσυνεσία θὰ μᾶς ἐστοίχιζεν ἀκριβὰ.

Καὶ τώρα ; Οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες θὰ
ἐπεβιβάζοντο μὲ τὰ δέματά των ;.. Ἐ-
πειτα, λυομένου τοῦ σχοινίου, ὁ Τρό-
μος θὰνεχώρει ἀρά γε ἀπὸ τὸν ὅρον,

ἢ θὰ ἔμενεν ἐκεῖ μέχρι τῆς πρωίας ;
"Ἀλλ' ἐὰν ἐξέπλεε, δὲν θὰ ἐχάνατο δι'
ἡμᾶς ; Πού νὰ τὸν εὐρωμεν πάλιν ;..
"Ἄν ἀπὸ τὴν λίμνην Ἐρίαν, διὰ τῶν
ὁδῶν τῶν διαμέσων Συμπολιτειῶν ἡ
τοῦ ποταμοῦ Δετροῦ, μετέβαινεν εἰς
τὴν λίμνην Ἰρῶν; Πότε θὰ ἐπέστρε-
φε καὶ πάλιν εἰς τὸν ὅρον Μπλάκ-
Ρώκ ;..

— Ἐπάνω τους ! . . . εἶπα πρὸς τὸν
Οὐέλλας. Εἴμεθα τέσσαρες. Σεῖς, ἐγὼ,
ὁ Χάρτ καὶ ὁ Οὐάλλερ. Ἐκεῖνοι δὲν
ὑποπεύονται τίποτε... Θὰ ἐπιπέσωμεν
αἰφνιδίως καὶ θὰ τὰ χάσουν. Ἐμπρός
καὶ ὁ Θεὸς βοηθός !..

— Ἀκούτε ; εἶπεν ὁ Οὐέλλας ἀρπά-
ζων τὸν βραχίονά μου, ἐνῷ ἐγὼ ἤμην
ἐτοιμος νὰ κραῶ τοὺς ἀνθρώπους μου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς ἐκ τῶν δύο
εἴλκυσε τὸ πλοῖον, τὸ ὅποιον ἐπλησίασε
τοὺς βράχους. Μετ' ὀλίγον ἠκούσαμεν
εὐκρινέστατα τὴν ἐπόμενον διάλογον
μεταξὺ τοῦ κυβερνήτου καὶ τοῦ συντρέ-
φου του :

— "Ἦσαν ὅλα ἐν τάξει ἐκεῖ-πέρα :

— "Ολα, καπετάνιε.

— Ἀκόμη δύο δέματα μένουν ;

— Δύο.

— Ἐνας δρόμος εἴθαι διὰ νὰ με-
ταφερθῶν καὶ αὐτὰ εἰς τὴν Τρόμον ;

— Ἦτο λοιπὸν ὁ Τρόμος ! ἡ μηχανὴ
τοῦ Κοσμοκράτορος !..

— Μάλιστα . . . ἓνας μόνον δρόμος
εἴθαι...

— Καλὰ. Θὰ φύγωμεν αὔριο τὸ
πρωί, μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Τρεῖς λοιπὸν ἦσαν ἐπὶ τοῦ Τρόμου,
μόνον τρεῖς, ὁ κυβερνήτης καὶ οἱ δύο
ἐκεῖνοι ἄνδρες ;..

Τώρα βεβαίως αὐτοὶ θὰ ἐπήγγιναν
πάλιν εἰς τὸ δάσος, διὰ νὰ φέρουν καὶ
τὰ ἄλλα δύο δέματα. Ἐπειτα, ἐπιστρέ-
φοντες, θὰ ἐπεβιβάζοντο, θὰ κατήρχοντο
εἰς τοὺς θαλαμίσκους των καὶ θὰ κατε-
κλίνοντο νὰ κοιμηθῶν ὡς τὸ πρωί . . .
Δὲν θὰ ἦτο τότε ἡ κατάλληλος στιγμή
νὰ τοὺς καταλάβωμεν ἐξ ἐφόδου, πρὶν
προφθασῶν νάμυνθῶν ;

Βέβαιον πλέον, ἀφοῦ τὸ ἠκούσαμεν
ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ κυβερνήτου,
ὅτι ὁ Τρόμος δὲν θάνεχώρει πρὸ τῆς
αὐγῆς, ὁ Οὐέλλας καὶ ἐγὼ ἐσυμφωνή-
σαμεν νὰφίσωμεν πρῶτα νὰ ἐπιστρέψουν
οἱ δύο ἄνδρες καὶ νὰ κοιμηθῶν, διὰ νὰ
κυριεύσωμεν τὸ πλοῖον.

Διατὶ τώρα τὴν προτεραιὰν ὁ κυβερ-
νήτης ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν ὅρ-
μον πρὶν συντελεσθῇ ἡ φόρτωσις τῶν
δεμάτων καὶ πάλιν νὰ ἐπανέλθῃ, τοῦτο
δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξηγήσω. Ἐν πάσῃ
περιπτώσει ἦτο μία καλοτυχία δι' ἡμᾶς,
καὶ ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπωφεληθῶμεν.

"Ἦτο ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΑΙΔΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἐς τὴν προηγουμένην μου
ἐπιστολήν, σὰς διη-
γήθη τὴν ἱστο-
ρίαν τῆς μικρᾶς
μου φίλης Ἐλέ-
νης, ἡ ὁποία, εἰς
μίαν περιστάσιν,
ἔδειξε συστολήν
παράδοξον καὶ
ἀσυγχώρητον.
Σήμερον, διὰ
τὴν ἀντίθεσιν,

θὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ νεα-
ροῦ Ἀλέκου, — ὅχι, αὐτὸς δὲν εἶνε φίλος
μου ! — ὁ ὁποῖος, εἰς μίαν ἄλλην περι-
στάσιν, ἔδειξε θράσος καὶ ἀναίδειαν
καταπληκτικὴν.

Ὁ Ἀλέκος γράφει περὶ καὶ ἐμμε-
τρα. Μάλιστα ἐτύπωσε πέрсυ κ' ἓνα
βιβλιαράκι μὲ τραγουδάκια μετριώτατα.
Πολὺ νορῖς, βλέπετε, βγήκε εἰς τὴν
"δημοσιότητα". Ἀλλ' ἂν ἦτο μόνον
αὐτό, δὲν ἐπέιραζε... Τὸ χειρότερον εἶνε
ὅτι τὸ ἐπῆρε ἀπάνω του, καὶ φαντάζε-
ται ἔκτοτε, ὁ ἀμούστακος αὐτὸς νεα-
νίσκος μὲ τὰ ἄνοστα στιχάκια, ὅτι εἶνε
ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος !
Τύφλα νάχουν ἐμπρός του καὶ ὁ Πολέ-
μης, καὶ ὁ Δροσίνης, καὶ ὁ Προβελέγ-
γιος, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Παλαμᾶς !
"Ἄν τὸν ἠκούατε μὲ πόσῃ περιφρόνη-
σιν ὁμιλεῖ δι' ὅλους αὐτοὺς... θὰ ἐσπά-
νατε εἰς γέλια.

Ἐσχάτως ὁ Ἀλέκος ἀπεφάσισε νὰ
γράψῃ κατὰ καὶ διὰ τὸ θέατρον. Καὶ τί
νομίζετε ; Οὔτε πολὺ οὔτε λίγο : μίαν
τραγωδίαν ! "Ε, θὰ πῆτε, ὅλοι γρά-
φουν, καὶ μεγάλοι καὶ μικροί... Δὲν λέ-
γω ὅχι. Ἀλλ' ἀκούσατε τὰ παρακάτω.

Μίαν ἡμέραν ἔλαβα ἓνα γράμμα ἀπὸ
τὸν κύριον Ἀλέκον. Χωρὶς πολὺ νὰ μὲ
γνωρίζῃ, μοὶ ἔγραφε καὶ μὲ παρακα-
λοῦσε νὰ τοῦ ἀπιερῶσω «μίαν ὥραν»,
διὰ νὰ μοὶ διαβάσῃ τὴν τραγωδίαν του
καὶ νὰκούσῃ τὴν γνώμην μου. Πολὺ
καλὰ ! Αὐτὸ ἐπιτρέπεται. Τοῦ ἀπῆν-
τησα ὅτι εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ
τοῦ προσδιώρισα μίαν ὥραν διὰ νὰ ἔλθῃ
νὰ μ' εὐρῇ... Ὁ κύριος ἦλθε μισὴν ὥ-
ραν ἀργότερα, δύο δὲ ὀλοκληρώσας ὥρας
κατόπι μ' ἐβασάνισε — κυριολεκτικῶς, —
μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς τραγωδίας του.
Καὶ μ' ἓνα ὕφος ; ! Δὲς καὶ ἦτο του-
λάχιστον ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ... παιδί, —
τότε ποῦ τὸν ἔλεγον «ἔξοχο παιδί»,
enfant sublime...

Μεταξὺ μας σὰς λέγω, ὅτι ἡ τρα-
γωδία τοῦ Ἀλέκου δὲν ἄξιζε τίποτε.
Ἀνόητη, κακογραμμένη, ἀσυνάρτητη,
καὶ, τὸ χειρότερον, χωρὶς νὰ ἐμπνέῃ

καμμίαν ἐλπίδα διὰ τὸ μέλλον. Ἐγνο-
εῖται ὅμως, ὅτι δὲν ἀπῆλπισα τὸν νέον
ποιητὴν ἀμέσως. Θὰ ἦτο σκληρότης καὶ
ἀγένεια. Τοῦ τὰ εἶπα μὲ τρόπον καὶ
προσεπάθησα νὰ τὸν πείσω ὅτι δὲν ἔ-
πρεπε οὔτε νὰ τυπώσῃ τὸ ἔργον του,
οὔτε νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸ θέατρον.

— Μὰ τί ; δὲν σὰς ἀρᾷ ; μὲ ἡρώ-
τησε μίαν στιγμὴν, κατάπληκτος.

— "Οχι, ἀπῆντησα, μοὶ ἀρᾷ... ὡς
πρῶτον ἔργον μάλιστα, εἶνε καὶ πολὺ
καλό... Ἀλλὰ ξέρετε... τὸ θέατρον ἔχει
ἀπαιτήσεις ὁ κόσμος δὲν ἀγαπᾷ τὰ ἔρ-
γα τῶν ἀρχαρίων, καὶ προπάντων τὰς
τραγωδίας... Διὰ νὰ γράψῃ κανεὶς τρα-
γωδίαν πρέπει νὰ εἶνε, ὅχι μόνον ποιη-
τῆς, ἀλλὰ καὶ ὄριμος, νὰ ἔχῃ πεῖραν
τοῦ κόσμου... ξέρω κ' ἐγὼ ; Σεῖς εἴθε
πολὺ νέος... Ἀρκεσθῆτε τώρα εἰς τρα-
γουδάκια σας, καὶ ἀργότερα... Ξέρετε,
θὰ παραξενευθῶν μὲ τὸ θάρρος σας
καὶ θὰ γελάσουν...

— Μὰ τί λέτε ; ἀνέκραξεν ὁ νεα-
ρὸς ποιητῆς. Πέρσυ ἐνθουσιάσθηκα μὲ
τὸ δρᾶμα τοῦ κ. Τρικούπη, καὶ φέτος
θὰ γελάσουν μὲ τὴν τραγωδίαν μου :
Τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω τώρα ; Συνέ-
κρινε τὴν γελοῖαν τοῦ τραγωδίου μὲ τὸ
εὐμορφον δραματάκι τοῦ κ. Τρικούπη !
"Ὅταν ὁ ἐγώμους τυρλόνη τόσον, κάθε
λόγος εἶνε πλέον περιττός.

— Μπορεῖ νάχετε δίκιο, ἀπῆντησα,
ἀλλὰ ξέρετε κ' ἐν ἄλλο : θὰ δυσκο-
λευθῆτε πολὺ νὰ βρῆτε θέατρο νὰ σὰς
καίξῃ αὐτὴν τὴν τραγωδίαν. Εἴθε νέος
καὶ σχεδὸν ἄγνωστος...

— Ἐγὼ ἄγνωστος ; διέκοψεν ὁ ποι-
ητῆς μήπως δὲν ἐβγαλα τὰ ποιήματά
μου ; Καὶ τί τάχα ; πῶς γνωστὸς ἦταν
ἀπὸ ἐμὲ ὁ κ. Τρικούπης, ὅταν τοῦ ἔ-
παιξαν τὸ δρᾶμά του ;

Πάλιν ὁ Τρικούπης... Ἐμειδίασα καὶ
εἶπα :

— Δὲν ἔχετε δίκιο... "Ἐνα δραμα-
τάκι μονόπρακτο, τὸ πέρνουν πῶς εὐ-
κολα. Οὔτε κόπους θέλει οὔτε ἐξόδα...
Ἀλλὰ μία τραγωδία πεντάπρακτη, μὲ
τόσα σκηνικά...

— Εἰς αὐτὸ θὰ μὲ βοηθήσετε σεῖς !
ἀπῆντησεν ἐπείμως ὁ ποιητῆς ἅμα
σύστησεν τὸ ἔργον μου, ἅμα τοὺς πῆτε
ὅτι εἶνε ὥραϊον καὶ τοὺς βεβαιώσατε ὅτι
θὰ ἔχῃ ἐπιτυχίαν, θὰ τὸ πάρουν !
— Ἐγὼ ; ἐπιθύρυσεν καὶ πῶς εἴμ-
πορὸ ἐγὼ νὰ ἐγγυηθῶ

σας δεν πρέπει να παιχθῇ. Πῶς θέλετε τώρα να κάμω παρὰ τὴν πεποίθησίν μου;

— Ὁ Ἀλέκος ἤλλαξεν ὕψος διαμιᾶς.

— Πολὺ καλά! εἶπε· σὰς εὐχαριστῶ! ἐνόησα!

— Τί ἐνόησες, παρακαλῶ; ἡρώτησα πειραχθεὶς ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὕψος.

— Κρίμα ποῦ μοῦ ἔλεγαν ὅτι ἀγαπᾶτε καὶ ὑποστηρίζετε τοὺς νέους!... ἀπήντησεν ὁ κύριος Ἀλέκος. Τώρα ὅμως βλέπω, ὅτι τοὺς φρονεῖτε καὶ σεῖς ὅπως ὅλοι. Φοβᾶσθε μὴν ἐπισκιάσῃ ἡ τραγωδία μου τὰ δικὰ σας ἔργα καὶ τῶν φίλων σας! Αὐτὸ εἶνε!..

Ἐμείνα πρὸς στιγμὴν ἄφωνος. Μὲ κατέπληξε τόσον τὸ μέγεθος αὐτῆς τῆς ἀναιδεΐας! Πρώτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν μου ἔδλεπα νέον μὲ τέτοιον ἐγωισμόν καὶ μὲ τέτοιον θράσος!.. Ὅταν συνῆλθα τὸν παρεκάλεσα εὐγενέστατα νὰ «μοῦ ἀδείασῃ τὴ γωνιά» καὶ ὅταν ἔμεινα μόνος, ἐκάθησα νὰ σὰς γράψω αὐτὴν τὴν διδακτικὴν ἱστορίαν.

Ἄν μ' ἐρωτήσετε τώρα, τί ἀπέγεινεν ὁ Ἀλέκος; Ἐφυγε. Τίποτε ἄλλο δὲν γνωρίζω. Ἄν μάθω ἐν τῷ μεταξῷ, θὰ σὰς πληροφορήσω...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

[Ἀπὸ τὸν νέον τόμον ποιημάτων, ὑπὸ τὸν τίτλον «ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΒΙΟΛΙ», τὸν ὁποῖον ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς ὁ ἀγαπητὸς μας συνεργάτης κ. Ἰωάννης Πολέμης, ἀποσπῶμεν τὸ ἐπόμενον διδακτικώτατον:]

Η ΠΕΤΡΑ

Καταμεσίς τοῦ δρόμου
Μιά πέτρα εἶνε ριγμένη,
Ἀδιάφορος διαβάτης
Περνάει ἀπὸ σιμά,
Σκοντάφτει πέφτει χάμω,
Σηκώνεται, διαβαίνει
Καὶ μὲ χαμένα λόγια
Τὴν πέτρα βλαστημᾷ.

Καὶ δεύτερος καὶ τρίτος
Καὶ τέτατος διαβάτης
— Τὴν ὥρα ποῦ τὰ σκότη
Τὰ βραδυνὰ ἀρχινοῦν—
Ἀστόχαστοι κ' ἐκεῖνοι
Διαβαίνουν κοντά της
Κι' ὅλοι σκοντάφτουν, κι' ὅλοι
Τὴν βρίζουν καὶ περνοῦν.

Κ' ἡ πέτρ' ἀπολογήθη
Κ' εἶπε στὸν τελευταῖο:
— Κ' ἂν σκόνταψαν οἱ ἄλλοι
Κ' ἂν σκόνταψες καὶ σύ,
Κακόβουλε διαβάτη,
Τί φταίω ἐγώ, τί φταίω
Κι' ὅλοι μὲ βλαστημᾶτε
Μὲ πίκρα περισσή;

Ἄν ἀπὸ σᾶς ὁ πρώτος
Μ' ἔβγαξ' ἀπὸ τὴ μέση
Καὶ μ' ἀκούμπουσε πέτρα
Στοῦ δρόμου τὴ γωνιά,
Κανείς ἀπὸ τοὺς ἄλλους,
Κανείς δὲν θάχε πέσει,
Μῆτε θὰ μ' εἶχε βροῖσει
Μὲ τόσην ἀπονιά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ἡ Ὁ' Δάλια ἐξηκολούθησε νὰ σκέπτεται:

— Ἀλλὰ τί λέγω; Ὁ κίνδυνος δὲν ἐπέραςε ἀκόμη. Τὰ θηρία θὰ ξαναγυρῶν ἀπ' ἐδῶ ἄμα πιὺν, γιὰ νὰ πᾶνε ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἤλθαν. Τότε μπορεῖ νὰ μὲ ἰδοῦν. Τί νὰ κάμω;... Πῶς νὰ σωθῶ; Νὰ σηκωθῶ αὐτὴ τῇ φορᾷ... Καὶ ἐπειτα; Νὰ σκαρφαλώσω 'ς αὐτὸ τὸ δένδρον; ἢ καλλίτερα νὰ μείνω καὶ πάλι ξαπλωμένη, νὰ σκεπᾶσω κεφάλι καὶ πόδια μου μὲ τὰ φορέματά μου, ὅπως τὸ φλοῦδι τῆς βανάνας σκεπάζει ὅλο τὸν καρπὸ;.. Ἄ, ὄχι, ὄχι! Ἐγὼ ξεύρω ἓνα ἄλλο καλλίτερο. Μὲ τὸ σακμάκι μου θὰ κάμω μιὰ σπίθα· αὐτὰ τὰ ξηρόχορτα θὰ νάσουν, θὰ γίνῃ φωτιά, καὶ τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὴ φωτιά δὲν τρομάζει τὰ θηρία!..

Ἡ Ὁ' Δάλια ἔκαμεν ὅ,τι εἶπε: Ἀπὸ μίαν σπίθαν ἀναψε μεγάλην πυρά, ἡ ὁποία ἐφώτισε τὸ δάσος. Τὴν ἐδυνάμωσεν ὅσον ἡμπόρεσε καὶ ἐπειτα ἀνέβη εἰς ἓνα δένδρον, διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τὰς κινήσεις τῶν θηρίων. Καὶ μετ' ὀλίγον τὰ εἶδε νὰ τρέχουν, νὰ φεύγουν μακριὰ, εἰς τὰ βάθη τοῦ δάσους. Τότε μόνον ἡ Ὁ' Δάλια ἡμπόρεσε νὰ κοιμηθῇ ἡσυχῇ ὡς τὸ πρωί.

Ἐξύπνησε μέσα εἰς τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Οἱ κίνδυνοι τοὺς ὅποιους ἀντιμετώπισεν ὡς τώρα, τῆς εἶχαν δώσῃ καὶ θάρρος καὶ ἐλπίδα. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ιδέαν τῆς, ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος ποῦ τὴν ἐπερίμενεν, ἦτο ἡ συνάντησίς της μὲ τὴν μεγάλην ἐκείνην Μάγισσαν.

Εἶχεν ἀκούσῃ νὰ λέγουν εἰς τὸ χωρίον τῆς, ὅτι ἡ διάθεσις τῆς γραιᾶς μετεβάλλετο συχνότερα ἀπὸ τὴν ἡλιακὴν σκιάν, καὶ ὅτι, ἀναλόγως τῆς ἡμέρας, τῆς ὥρας καὶ τῆς στιγμῆς, ἡ Μάγισσα ἐγένετο σοφὴ ἢ ἀμαθής, ἀγαθὴ ἢ κακὴ, εὐσπλαγχνὴ ἢ σκληρά. Ἡ Ὁ' Δάλια θὰ τὴν εὕρισκεν εἰς τὴν καλὴν τῆς

ἢ εἰς τὴν κακὴν τῆς ὥραν; Πῶς θὰ τὴν μετεχειρίζετο;.. Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ διὰ νὰ τὴν μαλλιάξῃ, νὰ τὴν κάμψῃ, νὰ τὴν κατακτήσῃ;..

Τώρα ἡ μικρὰ μαύρη διέκρινε καθαρὰ τὴν σπηλιάν, τὴν σκεπασμένην μὲ μακρὰ φύλλα κίτρινα, ξεθωριασμένα ἀπὸ τὴν ἡλιον. Γύρω-γύρω ἐφαίνοντο θάμνοι μεγάλοι, παρᾶξενoi, πυκνοί, συμπεπλεγμένοι, ποῦ ἐσχημάτιζαν ὡς ἓνα φρούριον. Θὰ ἔλεγεσθε ὅτι ἡ μάγισσα, θέλουσα νὰ ζῇ χωρισμένη ἀπὸ τὴν ἐπιλοιπον κόσμον, ἔθεσε φραγμὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ εἰσοδος εἰς τὴν σπηλιάν δὲν ἦτο εὐκόλη. Καὶ ὅσον ἐπροχώρουσεν ἡ Ὁ' Δάλια, τόσο ὁ δρόμος ἐγίνετο στενωτέρως καὶ δυσχερέστερος. Παντοῦ ἀγκάθια, τριβόλοι, συμπλέγματα φυτῶν ἀδιαπέραστα, θάμνοι ὑψηλοὶ ὡς δένδρα.

Ἄνοιγε δρόμον ὅπως ἡμποροῦσεν ἡ Ὁ' Δάλια, ἀλλοῦ ἔρπουσα, ἀλλοῦ περ

δῶσα, ἀπελπιζομένη καθε τὸν πόντον, καὶ πάλιν ἐλπίουσα, μ' ὅλ' αὐτὰ, νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν ἄγριον ἐκεῖνον λαβύρινθον.

Ὅπισα ἀπὸ τὴν ἀφιλόξετον αὐτὴν γλωρίδα ἐφαίνετο τώρα ἡ καλύβη τῆς μαγίσσης. Ἀλλ' ἐνῶ ἡ Ὁ' Δάλια ἐνόμιζεν ὅτι ἐφθασε πλέον, εἶδεν ἔξωθεν ἐμπρός της ἓνα χάσμα. Ἦτο τάφος γεμάτην νερόν, ἡ μᾶλλον μικρὸς ποταμός, τριγυρίζων τὴν καλύβην καὶ σχηματίζων φυσικὸν ὄχλυν. Τὸ νερὸν ἦτο διαυγέστατον, κ' ἐχύνετο ἐ

κείθεν εἰς τὸ δάσος. Ἡ Ὁ' Δάλια ἔσταμάτησε. Πῶς νὰ περάσῃ; Κολυμβῇ; ἤξευρε, τὸ νερὸν δὲν τὴν ἐφίδιζε. Τὴν ἐφίδιζαν ὅμως τὰ φορέματα καὶ τὰ πράγματα ποῦ εἶχε μαζί της... Ἐπρεπε νὰ τὰ διατηρήσῃ ἀνέπαφα διὰ νὰ τὰ προσφέρῃ εἰς τὴν μάγισσαν. Καὶ τὸ νερὸν ξεθωρίζει καὶ καταστρέφει ὅλα τὰ πράγματα. Ἀλλ' ἡ Ὁ' Δάλια δὲν τὰ χάνει εὐ

κολα. Γδύνεται γρήγορα-γρήγορα, κάμνει ἓνα δέμα σφιγτὸν ὅλα τῆς τὰ φορέματα καὶ τὰ πράγματα, τὸ κρεμᾷ εἰς τὸ μπαστοῦνι τοῦ Τζάκ, πῖπτει εἰς τὸ νερόν, κρατοῦσα ὑψηλὰ ὡς σημαῖαν μὲ τὸ ἓνα τῆς χέρι τὸ μπαστοῦνι, κολυμβᾷ μὲ τὸ ἐλεύθερον χέρι καὶ μὲ τὰ πόδια τῆς, καὶ οὕτω περνᾷ τοὺς θησαυροὺς τῆς εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην σώους καὶ ἀβλαβεῖς!

Τὸ ψυχρὸν αὐτὸ λουτρὸν ὑπῆρξεν εὐεργετικώτατον διὰ τὴν Ὁ' Δάλιαν. Εἰκοσιτέσσαρας ὁλοκλήρους ὥρας εἶχε ζήσει μὲ πυρετὸν καὶ αγωνίαν. Τὸ σῶμά της ἔκαιε καὶ ἡ γλῶσσά της ἦτο ξηρά.. Τὸ νερὸν ἐκέينو τὴν ἐδρσίσει, τὴν ἐτόνωσε, τῆς ἔδωσε νέας δυνάμεις. Δὲν ἤσθαινε πλέον κούρασιν, ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ποτάμι. Ἐστάθη εἰς τὴν ὄχθην διὰ νὰ κάμῃ τὴν τουαλέτταν τῆς. Ἐτριβεν ἀπαλὰ τὸ σῶμά της μὲ τὰ δύο τῆς χέρια, διὰ νὰ φύγῃ τὸ νερόν, καὶ μὲ τὰ δέκα τῆς δάκτυλα, ἀντὶ κτενίου, ἐκτένισε τὰ πυκνὰ σγουρά της μαλλιά.

Δὲν εἶμαι πλέον ἡ ἴδια, ἐσκέπτετο· δυνάμεις καὶ ἐλπίς ἐμύθηκε μέσα μου μαζί μὲ τὸ νερόν. Καὶ δὲν φοβοῦμαι πλέον τίποτε καὶ κανένα, οὔτε αὐτὴν τὴν Μάγισσαν!.. Ἀλλὰ πρέπει νὰ στολισθῶ καλά. Πρέπει νὰ μὲ πάρῃ γιὰ βασιλοπούλα. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε...

Καὶ περιεβλήθη τὸ πρῶτόν της φόρεμα, ὕφασμα μὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἱριδος, ἀπὸ τὴν μέσην τῆς ἕως κάτω εἰς τὰ σφυρά. Ἐπάνω εἰς αὐτὸ ἔρριψε τὸ δεύτερον, τὸ στολισμένον μὲ ἀνθηπαράξενα, τὸ ὁποῖον διεσταύρωσεν ὡς ἐσάρπαν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, καὶ τὸ ἄφισε νὰ κρέμεται παρὰ τὸ πλευρόν της ὡς τὰ ἄκρα ζώνης. Εἰς τὸ κεφάλι τῆς φορεῖ ἓνα διάδημα ἀπὸ χάνδρες, εἰς τὰ χέρια τῆς καὶ εἰς τὰ πόδια τῆς τὰ γνωστά μας βραχιόλια, περνᾷ εἰς τὴν βραχιονία τῆς τὸ καλὰθὶ τῆς γεμάτον ἀπὸ ὠρατὰ βατόμουρα, τὰ ὁποῖα συνέλεξε καθ' ὅδον, ἀρπάζει μὲ τὸ δεξιὸν τὸ μπαστοῦνι τοῦ Τζάκ, καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ψήσῃ τὴν συνάντησιν.

Ἀλλὰ πρὶν εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν λαβύρινθον, ἡ Ὁ' Δάλια ρίπτει ἓνα βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω:

— Κύριε Τζάκ, λέγει, ὅλα γι' ἀγάπη σου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Εἰς τῆς Μαγίσσης

Γεμάτη θάρρος καὶ πεποίθησιν, ἡ μικρὰ μαύρη προχωρεῖ πρὸς τὴν καλύβην. Δὲν ἀκούεται τίποτε, δὲν φαίνεται ψυχὴ. Μήπως ἡ Μάγισσα λείπει; Μήπως ἐπῆγεν εἰς τὸ χωρίον νὰ ψωνίσῃ τρόφιμα; Ἡ Μάγισσα κοιμᾶται, καὶ ἡ Ὁ' Δάλια θὰ ταραξῇ τὴν ὕπνον τῆς;..

Θυρόφυλλον δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ χαμηλὸν καὶ ἀκανόνιστον ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς. Ἡ Ὁ' Δάλια πλησιάζει σιγά-

σιγά, βγάζει τὴν σφυρίκτραν καὶ σφυρίζει μὲ διάκρισιν, διὰ νὰ ναναγγεῖλῃ τὴν ἐπίσκεψίν της.

Καμυρία ἡγῶ. Σιωπὴ θανάτου.

— Θὰ περιμένω! ἐσκέφθη ἡ Ὁ' Δάλια; κυττάζουσα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα. Ἀλλ' εὐθύς, μὲ τὸ πρῶτον διακριτικὸν βλέμμα ποῦ ἔρριψε μέσα εἰς τὴν καλύβην, ἐπισθοχώρησε φοβισμένη. . . Δύο διαπεραστικά ματία, χωμένα εἰς δύο βαθεῖας τρύπας, τὴν ἐκύτταζαν ἐταστικῶς. Τρι-

γύρω εἰς αὐτὰ τὰ ματία, μαλλιά φουντωτά, ἄτακτα, καὶ ἀπὸ πάνω βαρύνονται γραμμαὶ σχηματίζουσαι ρυτίδας. Μία μεγάλη προσέοχη εἰς τὴν θέσιν τῆς μύτης, μία ἄλλη εἰς τὴν θέσιν τοῦ πώγωνος, δύο ἐξογκώματα εἰς τὴν θέσιν τῶν παρειῶν. Αὐτὰ μόνον ἡμπόρεσε νὰ διακρίνῃ εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο. Καὶ τὰ ματία ἐξηκολούθουν νὰ τὴν ἀτενίζουν ἀκίνητα, γυαλιστερά, ἀγριώτερ' ἀπ' τὰ ματία τῶν θηρίων τοῦ δάσους...

Ἡ Ὁ' Δάλια δὲν εἰξεύρει ἂν βλέπῃ ἀνθρωπὸν ζωντανόν ἢ φάσμα... Διότι ἡ γυναῖκα ἐκεῖνη δὲν κινεῖται περισσότερον ἀπὸ ἓν ἀγαλματέριον.

— Μεγάλῃ Μάγισσα, τῆς λέγει ὁ πισθοχωροῦσα ἀκόμη ἐν βῆμα καὶ κλίνοῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα· ἤλθα ἐδῶ νὰ σὲ συμβουλευθῶ γιὰ μιὰ πολὺ σπουδαία ὑπόθεσι. Μου ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ τὴν ἐκθέσω;

Σηκώνει ἀργὰ τὸ κεφάλι τῆς ἡ Ὁ' Δάλια καὶ περιμένει τὴν ἀπάντησιν. Ἀλλὰ ἡ Μάγισσα σιωπᾷ. Μόνον αἱ ρυτίδες τῆς γίνονται βαθύτεραι καὶ τὰ ματία τῆς ἀγριώτερα...

— Ἐτόλμησα νὰ ἔλθω ὡς ἐδῶ... ἐτόλμησα... γιὰ νὰ... γιατί... γιατί...

Ἀλλὰ τὰ λόγια δὲν βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ὁ' Δάλιας. Ἐχασεν ὅλον τὸ θάρρος. Τὰ ματία τοῦ τέρατος

τῆς ἐκάρωσαν, θὰ ἔλεγε, καὶ μέλῃ, καὶ γλῶσσαν, καὶ διάνοιαν ἀκόμη!

— Ἄν ἐτόλμησα... ξαναρχίζει μὲ κόπον καὶ μὲ δισταγμὸν.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς, τὸ φάσμα ἀναπηδᾷ.

— Ἐτόλμησες; !.. οὐρλιάζει, ἐτόλμησες; !..

Καὶ ὁρᾷ κατὰ τῆς Ὁ' Δάλιας, τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τοὺς ὤμους, μὲ τὰ ἰσχνὰ δάκτυλά της ποῦ εἰσχωροῦν εἰς τὸ κρέας

«Ὅπισθώρησε φοβισμένη...» (Σελ. 185, στ. β').

τῆς μικρᾶς μαύρης σὰν καρριά, καὶ τὴν τραντάζει ἀγριῶς.

— Μὰ ἤλθα, γιατί ἔπρεπε νὰ ἔλθω! λέγει χωρίς νὰ κυττάξῃ τὴν Μάγισσαν.

— Γιὰ κανένα ἄρρωστο, ἔ;

— Ναί... μὰ πῶς τὸ ξέρεις;

— Ὅλα τὰ ξέρω ἐγώ! ὅλα!.. ξεφωνίζει ἡ γραιᾶ. Ἀκούς; ἀκούς τί σοῦ λέγω;

Καὶ χώνει τὰ δάκτυλά της βαθύτερα καὶ τὴν τραντάζει δυνατώτερα...

— Ἀκούω καὶ προσέχω, Μεγάλῃ Μάγισσα: λέγει ἡ Ὁ' Δάλια.

— Ἄ, ἀκούς ἔ; κάμνει ἡ γραιᾶ μὲ σαρκαστικὸν γέλιο, ἀποσύρουσα τὰ χέρια της.

— Που λες λοιπόν, νάι, — εξακολουθεῖ ἡ Ὁ' Δάλια, — βαρεῖά ἄρρωστο, ἔχει ὅμως κοινόν. Δὲν εἶνε οὔτε Μαῦρος οὔτε Μισόμαυρος (*). Εἶνε Ἀσπρος καὶ εἶνε γυῖος ἐνὸς Ἀσπρου Ἀρχηγού, δυνατοῦ καὶ τρανοῦ, ποῦ τὴν τρέμουν ὅλοι οἱ βασιλιάδες μας!

Μὲ τὰς λέξεις αὐτάς, ἡ Ὁ' Δάλια ἀνορθώνει τὸ σῶμα της.

Ἀμέσως τὰ μάτια τῆς Μαγίσσης ποῦ εἶχαν μείνη ἀκίνητα ἐπάνω εἰς τὴν μικρὰν μαύρην, ὡς ἐπάνω εἰς λείαν, στρέφονται πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν. Ἡ ὥραιότης τῶν φορεμάτων της, ἡ λάμψις τοῦ διαδήματος, τῶν βραχιολιδῶν καὶ τῶν δακτυλιδῶν της, ἐλκύουν τώρα τὰ βλέμματα τῆς γραιάς.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΕΤΗ ΚΟΡΗΝ ΜΟΥ

— Μπαμπά.... ὁ πατέρας σου πέθανε;

— Ναι ὁ καίμενος... λίγο καιρὸ ἀφοῦ γεννήθηκες ἐσύ...

— Μὰ γιατί νὰ πεθάνῃ, μπαμπά;

— Νά, ἐγέρασε πολὺ καὶ πέθανε. Εἶχε γίνῃ πολὺ-πολὺ γέρος, ὅπως εἶνε τώρα ἡ Μεγάλη σου Γιαγιά.

— Ἡ Γιαγιά ὅμως ζῇ ἀκόμα...

— Ε, βέβαια ἀφοῦ δὲν πέθανε!...

— Μὰ θὰ πεθάνῃ κι' αὐτή;

— Ἀμα γεράσῃ πολὺ-πολύ... ἄμα θελήσῃ ὁ Θεός. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γερνοῦν καὶ πεθαίνουν.

— Καὶ σύ, μπαμπά;

— Κ' ἐγὼ βέβαια! Δὲν εἶμαι ἄνθρωπος κ' ἐγώ;

— Ἀ!... δὲ θέλω!

— Τί δὲ θέλεις; νὰ εἶμαι ἄνθρωπος;

— Ὅχι!... νὰ πεθάνῃς δὲ θέλω!

— Μὰ δὲ θὰ πεθάνῃ σήμερα! Οὔτε αὔριο, ἐλπίζω... Θάργῃσω ἀκόμη.... Τότε σύ θὰ εἶσαι μεγίσσα, θὰ ἔχῃς παιδάκια...

— Ὅχι, δὲ θέλω!

— Τί δὲ θέλεις; παιδάκια;

— Ὅχι, δὲ θέλω νὰ πεθάνῃς! Χί, χί, χί!...

— Ε, καλὰ, καλὰ! Μὴν κλαῖς, καὶ δὲ θὰ πεθάνῃ! Σοὺ ὑπόσχομαι πῶς δὲ θὰ πεθάνῃ ποτέ, καὶ πῶς ἄμα γυρίσω ἀπ' ἐξω, θὰ σοὺ φέρω φιστίκια.

— Ἀντίο, μπαμπά μου.

— Ἀντίο, χρυσό μου! Στάσου νὰ σὲ φιλήσω. (Μάτς!)

— Μὴν ξεχάσῃς, μπαμπά! (Μούτς!)

— Ἐννοια σου, ἔννοια σου... δὲ θὰ πεθάνῃ!

— Ὅχι, καλέ! Τὰ φιστίκια!

ΓΡ. Ε.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Α'. — Τὸ ἀραιότερον συγχαρητήριο τοῦ κ. Δραγάτη.

Κύριον

Νικόλαον Παπαδόπουλον

Διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

Εἰς Ἀθήνας

Φίλτατέ μοι,

Δὲν ἐπερίμενα ποτὲ ὅτι θὰ κατελαμδανόμην ὑπὸ τὸς συγκινήσεως εἰς τὴν χροσινὴν σου πανηγυρίν. Εἶνε ἀνεξήγητον τί συνέβη εἰς τὴν ψυχὴν μου τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἐγύρισα πίσω εἰς τὰ τριάντα χρόνια καὶ σὲ ἐβλεπα κοντά μου, εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐμελέτων δι' ἐξετάσεις ἐκεῖ ἐξω εἰς τὴν Νεάπολιν, σὲ ἐβλεπα ἐλθόντα μὲ χαρὰν νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃς τὴν ἀπόφασίν σου διὰ τὴν σύλληψιν τὸσον λαμπρᾶς ιδέας. Ἐνῶ τὸσον ὥρατα ἐχαρὰκτῆριζε τὸ ἔργον ὁ Κακλαμάνος, ἐνῶ μᾶς ἔτερπεν ὁ Τσοκώπουλος καὶ ὁ Ἀννίνος, καθ' ἣν στιγμήν μετρησίου ἡμᾶς ὁ Πολέμης καὶ ὁ Προβελγγίος, καὶ ὅτε ὁ Χατζιδάκης καὶ ὁ Σουρὴς μᾶς ἐνεθουσίαν, καὶ ἐπειτα τὸ καλλιτεχνικὸν μέρος μὲ τὴν μέσσην καὶ τὴν μικρὰν ἡλικίαν ἐδείκνυε τοῦ ἔργου σου τὴν δύναμιν, δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς ποῖοι κόσμοι παρήλασαν πρὸ τῆς ψυχῆς μου. Βαθεῖα-βαθεῖα ἐκεῖ πέραν, εἰς τὴν ἀρχὴν της, τὴν ἐνθυμοῦμαι χειραγωγούσαν τὰ μικρὰ μου ἀδέλφια, χέρπουσαν ὅμως καὶ ἐμὲ εὐρίσκοντα ἀνάπαυσιν εἰς τὸ παιδικὸν της ὕψος, εἰς τὰ ὥρατά της διηγήματα. Ὅλιγον περαιτέρω καὶ ἰδοὺ ἡ Διάπλασις βοηθός μου εἰς τὸ ἐπίπονον καὶ ἀνιάρτον ἔργον μου, νὰ βοηθός μου. Ποσάκι δὲν ὑπέδειξα εἰς τοὺς μαθητάς μου τὸ βοηθῆσαι τὴν ἀρωγὴν τὴν μεγάλην, ἣν ἡδύναντο νὰ ἔχωσιν ἀπὸ τῶν στηλῶν της, ποσάκι δὲν ἀπῆλασα τῶν καρπῶν της συνεργασίας σου ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς ἀναπτύξεως καὶ διδασκαλίας τῶν παιδῶν.

Ἡ Διάπλασις σου ἐχρησίμευσεν εἰς ἐμὲ ὡς κήπος, ἐν ᾧ ἀφειδῶς ἐσκορπίζοντο τὰ μῦρα τῆς ἀφέλους διδασκαλίας, ἐν ᾧ ἀρόβως ἡδύναντο καὶ τὰ παιδάκια, ἀλλὰ καὶ οἱ ἔφηβοι ἐν ὥραις σχολῆς νὰ ἀναπνέουσιν τὸν ζεῖδρον ἀέρα τῆς λαυθανοῦσης διδασκαλίας ἐν τοῖς μεγάλοις διδάγμασι, τὰ ὅποια κατέστησεν ὑποχείρια τῆς παιδικῆς, τῆς τρυφερᾶς, τῆς ἀγαστῆς, τῆς χαριτωμένης ἡλικίας.

Καὶ ἐτελείωνε χθὲς ἡ πανηγυρίς σου, πανηγυρίς τῶν διαπλάσεωδων ψυχῶν, τὸς ζωῆς δρασάσης ἐν ἀμίλλῃ ἐν ταῖς σελίσιν τῆς Διαπλάσεως, καὶ ἐγὼ ὡς ἐν ὁπτασίᾳ ἐφερόμην ἀκόμη περαιτέρω καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἐξηκολούθει ἀκόμη τὸ ὄραμα, καὶ νῦν ἔρχομαι νὰ μὴ ἐτελείωνε καὶ ἐπόθουν νὰ ἤρχιζε πάλιν. Ἀλλ' εὐτυχῶς θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ πραγματικότης καὶ ἡ Διάπλασις θὰ

κρατυνθῇ καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι πολλοὶ μετ' ἐμοῦ παρὰ πολλοὶ βλέπουσιν εἰς τὸ μέλλον τώρα, ἀπὸ τῆς ἐργασίας τοῦ παρόντος πληθυνόμενους τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς, αὐξανόμενον τὸ ἔργον, ἐκτενέμενον τὸν κύκλον τῆς δράσεως αὐτῆς, ὥστε νὰ ἐτοιμάσῃ αὐτὴ τὴν ἀληθῆ πολιτὴν τοῦ μέλλοντος, τὸν ἀληθῆ Ἕλληνα, τὸν ἀληθῆ στρατιώτην ἐν τῇ ἐθνικωτάτῃ ὄντως ἐργασίᾳ, ἣν ἀνέλαβεν.

Παλαῖς ἐπὶ μικρὸν συνεργάτης, εὐχομαι ἀπὸ μέσης καρδίας νὰ ἐορτάσῃς μακρὰς σειρὰς ἐτῶν, εὐχομαι νὰ σὲ κρατύνῃ ὁ οὐρανὸς μὲ τὰς θείας εὐλογίας εἰς τὸ ἔργον σου, οὐ ὑπολαμβάνω ἐμαυτὸν εὐτυχῇ ὅτι εἰς ὀλιγίστας τῶν σελίδων ἀνεγράφη καὶ τὸ ἐμὸν ὄνομα, καὶ τῆς ιδέας τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ μὲ ὑπολαμβάνῃς ὡς ἓνα τῶν πιστοτέρων στρατιωτῶν.

Πρόθυμος

Ἰάκ. Χ. Δραγάτης

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 11 Ἀπριλίου 1909

Β'. — Μία πρακτικὴ ιδέα ἐξ Ἀμερικῆς.

Φίλε Κύριε Παπαδόπουλε,

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Τριακονταετηρίδος τῆς Διαπλάσεως καὶ τοῦ παρασῆ μου τὸ ὅποιον σὰς ἀπένειμε παμψηφεί ἡ κοινὴ γνώμη, σὰς συγχαίρω. — Συγκραταλέγομαι καὶ ἐγὼ εἰς τοὺς πρὸ τριάνοντα ἐτῶν ἀναγνώστας τῆς Διαπλάσεως, ἥτις τότε τὸσον πολὺ συνεκίνησε τὰς παιδικὰς καρδίας μας. Ἀπορῶ μόνον πῶς δὲν εὐρέθῃ ἀκόμη ὁμογενὴς ἡ σωματοειδὸν ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια φροντίζουν διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν ἀπώρων παιδῶν καὶ ἄλλα παρεμφερῆ ἔργα, νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ προφανὲς μὴ φιλοκερδὲς ἔργον σας, — ἔστω καὶ διὰ τῆς ἀθρόας συνδρομῆς πρὸς ὄφελος ἐκατοντάδων τινῶν ἀπώρων παιδῶν. Τουλᾶχιστον ὅσοι ζοῦν ἀκόμη ἐκ τῶν πρὸ 30 ἐτῶν ἀναγνώστων σας ἢ οἱ ἐπιφανέστεροι ἐξ αὐτῶν, πῶς δὲν συνέλαβον ἀκόμη τὴν ιδέαν δι' ἐράνουν νάνταμείβουν ὑμᾶς, δηλαδὴ τὸ ἔργον τοῦ ὁποίου ὑμεῖς εἴσθε ἡ προσωποποίησις. Ὁ γείτων Καναδᾶς ἐχορήγησεν ἀμοιβὰς καὶ σύνταξιν εἰς ἓνα ὠκύποδα νικητὴν Μαραθωνεῖον δρόμου, ἀπλῶς διότι ἐφθασεν εἰς τὸ στάδιον ὀλίγα λεπτά προητέρω τῶν συναγωνιστῶν του, καὶ παρόμοια γίνονται ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἑκάστην. Πρέπει τῶντι καίμενην ἡ Ἑλλάς νὰ εἶνε παρὰ πολὺ πτωχὴ εἰς χρῆμα καὶ εἰς πρακτικὰς ιδέας, διὰ νὰ θεᾶται τὸν ἀγῶνα τῆς Διαπλάσεως τὸσον ἀπαθῶς. Μία ιδέα — ἂν τὸ ἐπιτρέπετε. — Μεταξὺ τῶν δημοσιευθέντων κατὰ τὰς πρῶτα ἔτη (πρὸ 15-30 ἐτῶν) ὑπῆρξαν νομιζόμενα μερικὰ ἀριστουργήματα — κλασικὰ — τὰ ὅποια εἶνε δίκαιον νὰ ξαναδημοσιευθῶν, διότι καὶ ἡ νεωτέρα γενεὰ δικαιούται νὰ τὰ ἀπολαύσῃ καὶ δὲν

πρέπει νὰ στερηθῇ αὐτῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀπαγορεύονται αἱ ἐπαναλήψεις. Ἐγὼ τουλάχιστον θὰ ἐβλεπον εὐχαρίστως νὰ εὐρίσκον τὰ παιδιὰ μου τώρα εἰς τὴν Διάπλασιν μερικὰ ἐκ τῶν καλῶν διηγημάτων, τὰ ὅποια ἀνέγνων κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν ἐν τῇ Διαπλάσει, καὶ ἴσως πολλοὶ σκέπτονται ὁμοίως.

Μετ' ἄκρας ὑπολήψεως

Ρ. Δημητριάδης

Γεωπόνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΚΑΤΙ ΔΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΦΩΝΙΣΜΑ. — Αἱ προθέσεις τῶν διαγωνισμῶν

Εἰς τ' ἀποτελέσματα τοῦ ἐφετινοῦ Δημοφώνισματος, εἶδατε ὅτι ἡναγκάσθη νὰ ποικίλῃ 200 ψηφοδέλτια, ἐπειδὴ ἐλήφθησαν μετὰ τὴν προθεσίαν. Τὰ ψηφοδέλτια αὐτὰ ἦσαν τοῦ κόμματος τῶν «ὑπερπατριδίων» οἱ ὅποιοι συνέπραττον μετὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἀγαπητῶν φίλων μου, ἐάν δὲ ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὅψει καὶ αὐτὰ, πλείστοι Αἰγύπτιοι θὰ ἐφέροντο εἰς τ' ἀποτελέσματα ὡς ἐπιτυχόντες. Ἀλλὰ μετὰ μεγάλης μου λύπης ἡναγκάσθη, καθὼς σὰς εἶπα, νὰ τὰ ποικίλῃς ἐκπρόθεσμα, διότι ἐλήφθησαν ὅταν τὸ φυλλάδιον μὲ τ' ἀποτελέσματα εὐρίσκετο πλέον ὑπὸ τὰς πιεστικὰς.

Τοῦτο μοῦ δίδει ἀφορμὴν νὰ σὰς εἶπω, ὅτι πρέπει, εἴνε ἀνάγκη νὰ συμμορφώσῃς μετὰ τοὺς ὅρους τῶν Διαγωνισμῶν καὶ προσάπτων μὲ τὸν ὅρον τῆς προθεσμίας. Ἡ Διάπλασις εἶνε ἀδύνατον νὰ συμμορφώσῃ μετὰ τὴν προθεσίαν ἐνὸς ἐκάστου. Ἀπεναντίας εἶνε εὐκολον εἰς ἕκαστος νὰ συμμορφώσῃ μετὰ τὴν προθεσίαν τῆς Διαπλάσεως.

ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ἀγῶν» Μυτιλήνης ἐνέγραψε διὰ τὸ 1909 ἓνα ἄπορον τῆς ἐκλογῆς του. Ὁ Σύλλογος «Ἐλπίς» Μυτιλήνης ἐνέγραψε διὰ τὴν Ἀ' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1909 τοὺς ὑπ' ἀριθ. 71 καὶ 76 συστηθέντας ἀπόρους. Εἴγε εἰς τοὺς λαμπροὺς Συλλόγους!

Ἐγὼ νάπαντήσω εἰς ἐπιστολὰς τριῶν ἐβδομάδων, ἐπειδὴ τὸ προηγούμενον διπλοῦν φύλλον (δύο ἐβδομάδων) δὲν εἶχεν Ἀλληλογραφίαν. Μόλις καὶ μετὰ βίας οἰκονομῶ τόπον διὰ νάπαντῶ, συνήθως, εἰς τὰς ἐπιστολάς μίαν μόνον ἐβδομάδα. Φαντασθῆτε ἂν εἶνε δυνατόν νάπαντήσω ἐδῶ εἰς ἐπιστολὰς τριῶν ἐβδομάδων! Παράκαλῶ ἐπομένως τοὺς φίλους μου ὅσοι μοῦ ἔγραψαν μετὰ τὴν 10ην Ἀπριλίου μέχρι σήμερον, νὰ μὴ δυσχεράσῃ τοῦν ἂν δὲν λάβουν ἀπάντησιν ἐκτενῇ. Καὶ ἄς μοῦ ἔλθῃ ἀπάντησιν.

Ἀῦρα τοῦ Πηλίου, σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀνωτέρω σχετικὴν δῆλωσιν περὶ Δημοφώνισματος. Ὁ ἀποκλεισμός τῶν Αἰγυπτίων προήλθε μόνον καὶ μόνον, διότι δὲν ἐτηρήθη ἐκ μέρους τῶν ὁ ὅρος τῆς προθεσμίας. Δὲν χαρίζομαι ποτέ εἰς κανένα, ἀλλὰ κάμνω αὐτοπρόστατον ὅτι μοῦ ἐπιβάλλουν οἱ ὅροι καὶ οἱ κανονισμοί. Ἄν ἦτο νὰ χαρίζομαι, βεβαίως θὰ ἐπροτιμοῦσα τοὺς Αἰγυπτίους πρὸς τοὺς ὁποίους ἔχω τὸσας ὑποχρεώσεις, διότι ἐργάζονται ὅλοι δραστηρίως ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἀλλὰ τὰ ὅτι τοὺς ἀπείκω, αὐτὸ ἀκριβὲς δὲν εἶνε ἀπόδειξις ὅτι δὲν κάμνω κατὰ τὸ συμφέρον ἀλλὰ κατὰ τὸ καθήκον; Εἶνε τὸσῳ φανερόν, ὥστε ὀφείλουν νὰ τὸ ἀναγνωρίσουν καὶ οἱ ἴδιοι.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους φίλους μου, οἱ ὅποιοι παρεῖρθησαν εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς Τριακονταετηρίδος, μοῦ γράφουν ἐκτενῶς τὰς ἐντυπώσεις των. Τὶ κρίμα νὰ μὴ ἔγω τόπον νάντιγράψω μερικὰ ἀποσπάσματα! Εἶνε ἡ Παῖλας, τὸ Σκότος, ὁ Δόγης τῆς Βενετίας (ὁ ὅποιος μοῦ δίδει καὶ μίαν παράδοξον ἐντύπωση: ὅτι μίαν συνδρομητριά μου... καπνίζει!!! ἂ, μὰ δὲν τὸ πιστεύω!) ἡ Διακριθεῖσα Ἀρσενική, ἡ Ἀγγελικὴ Σίνη, ἡ Παπαρούνα κλπ. κλπ. Ὅλοι ἐκφράζονται ἐνθουσιωδῶς. Ἐν γένει ἡ ἐορτὴ μας ἀφῆκεν ἀνεξάλειπτους ἐντυπώσεις καὶ εἰς τοὺς μεγάλους καὶ εἰς τοὺς μικροὺς.

Εἶδες ὅτι ἡ ἐπιθυμία σου ἐξεπληρώθη, Ἀνιάρτα: ἡ εἰκὼν τοῦ κ. Παπαδοπούλου ἐδημοσιεύθη — διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ διάστημα μίας τριακονταετίας! — εἰς τὸ προηγούμενον πανηγυρικὸν τεύχος. Καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μας ἡσθάνθησαν τὴν ἰδικὴν σου χαρὰν, ποῦ ἐγένωρισαν τὴν μορφήν τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Διαπλάσεως.

Ἐν γένει τὸ τεύχος τῆς Τριακονταετηρίδος ἱκανοποίησεν ὅλους ὅσοι, δι' ἓνα ἢ ἄλλον λόγον, δὲν ἡμπούρεσαν νὰ παρευρεθῶν εἰς τὴν ἐορτὴν. Μοῦ τὸ γράφει καὶ ὁ Ἀρχὼν τοῦ Πυρός, ὁ ὅποιος τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔτυχεν νὰ εἶνε ἄρρωστος: «Ἡ λύπη του — λέγει — μάλιστα ἔλαβε τὸ τεύχος, ἐξέλιπε.»

Τὸ Ἀργιολοῦλονδ μοῦ περιγράφει τὴν χαρὰν του ὅταν ἔλαβε τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως καὶ τὸ ἐφόρεσεν ἀμέσως, καὶ βγήκε περίπατον, καὶ συνήντησε τὸ Μυροβόλον Ἰον ποῦ ἐφοροῦσεν ἐπίσης τὸ Σῆμα. Φαντασθῆτε αὐτὴν τὴν συνάντησιν!...

Τὶ ὥρα! ἡ ἐπιστολὴ ποῦ μοῦ γράφει ἡ ἀγαπητὴ μου Μαρίττα Γ. Χρυσούλη, ἡ ὁποία ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς Τριακονταετηρίδος! «Ἡ ἐξαιρετικὴ τιμὴ — λέγει — με καθίστα ὑπερήφανον, ἀγαπητὴ Διάπλασις, θὰ μὲν δὲ πάντοτε ἐν τῇ μνήμῃ μου ἡ στιγμή, ἥτις τότε σφίγγετ' ἐμὲ συνέδεσε!»

Πολὺ με συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολὴ σου, Ἐξοριστε Βασιλῆα, προπάντων τὸ μέρος ποῦ γράφεις διὰ τὴν μητέρα σου, ἡ ὁποία, ὅταν εἶδε τὴν πρώτην εἰκὼνα τοῦ πανηγυρικοῦ Τεύχους, ἐνεθυμήθη τὰ ἔτη κατὰ τὰ ὅποια καὶ αὐτὴ ἦτο συνδρομητριά μου... Ναι, τὰς ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα, καὶ τὴν μητέρα σου καὶ τὴν θείαν σου. Ἦσαν ἀπὸ τὰς πρώτας πρώτας συνδρομητριάς μου.

Τραλλιανὴ Ἠχώ, ἡ «φλυαρία» σου μὲ ἀρέσει πολὺ, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Τώρα μάλιστα ποῦ ἐγενεῖς καλὰ καὶ εἶσαι εὐτυχὴς πλησίον τῶν γονέων σου. Ἀληθεῖς πρέπει νάπαντρώσῃς τὰς ἐλλείψεις σου εἰς τὰ μαθήματα, ἀλλὰ εἰμπαρεῖς νὰ οἰκονομῇς ὀλίγον καιρὸν καὶ δι' ἐμὲ.

Καὶ ἡ ἰδική σου ἐπιστολὴ, Πανωριστα, μοῦ ὑπερήρεσε. Καὶ γλαφυρὰ καὶ ποικίλη. Ἐλπίζω ὅτι, τὰς διακοπὰς τουλάχιστον, θὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Ἑλληνικὴ Προτομή, ἂν καὶ ἀργά, λάβε καὶ τὰ ἰδικὰ μου συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ λατρευτοῦ σου μπαμπά. Ἀληθεῖς, φοβερὸν νάποθῇ ἔτσι ἕνα καὶ νέος ἄνθρωπος. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ!

Διὰ τὸ Ἐνδοξον Μέλλον καὶ ἡ Δόξα τῆς Ἑλλάδος ἐσωκλείουν πεντάλεπτον γραμματόσημον εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν, ἀφοῦ ὁ κανονισμὸς ὀρίζει δεκάλεπτον! Ἀς συμπληρώσῃς γρήγορα τὸ ἐλλείπον καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἂς προσέχουν διὰ νὰ μὴ μένουν τὰ τετράδιά των ἀταχυδρόμηστα.

Ναι Ἑλληνοῖκα, σὺ εἶσαι ὁ πρῶτος ποῦ ἐφρίψες τὴν ιδέαν τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς Τριακονταετηρίδος. Φαντάζομαι λοιπὸν τὴν χαρὰν σου ὅταν εἶδες εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι ἐπραγματοποιήθη μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Κρίμα νὰ λείπῃς!...

Οἱ ἐπιστολογράφοι τῶν τριῶν ἐβδομάδων, εἰς τοὺς ὁποίους ὁ γῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νάπαντήσω εἶνε οἱ ἑξῆς: Ὀϊβία, Ἀνόητο Χιωτάκι, Ἀπόλλων, Ἐλιούδα, Πλοίαρχος Νέμος, Ἀσὴ τοῦ Βέγα, Δαίμων τῆς Ἑοῆς μου, Ἑλληνικὴ Θάλασσα, Μυροβόλον Ἰον, Ἰονίαν, Δαρνοσφαινομένη Ἑλληνοπούλα, Ἰνκοχάραμα, Πνοή Ἀγγέλου, Μασοδεμένη Κυκλαμιά, Ζακυνθινὸς Πανός, Ζιζὰ Χανούμ, Μαυροθαλασίτης, Ἰερὸς Ἀγῶν, Μικρὸς Κορηλιάτης, Ἠχώ τῆς Αἰωνίας, Μίνα Ν. Θαλ., Καλλιτεχνικὴ Ψυχὴ, Ὑπερασπιστὴς τοῦ ἔθνους, Καλλιόπη Α. Α., Ἀδελφὴ τοῦ Πηγεῖο, Αἰγυπτία Ἀριστοκράτης, Δαρνοσφαινομένη Σημαία, Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας, Ἐλαφος τῆς Αἰγύπτου, Στρατηλάτης τῆς Ἀσίας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἑλληνικὴ Σημαία, κ. (Φ. Μ.) Καστανὴ Πυροδότησινα, κ. (Ε. Ζ.) Τενκεδέγιος Μαστραπᾶς, κ. (Ι. Ι.) Ἀσὴ τοῦ Βέγα, κ. (Κ. Κ.) Συριανὴ Σφίγξ, κ. (Μ. Ζ.) Ὀνύπου Ἀχιλλεύς, κ. (Α. Δ.) Στάδιον Μυτιλήνης, κ. (Θ. Μ.) Καύχημα τῶν Ἑλλήνων, κ. (Γ. Σ.) Ὀνειρώδης, Βασιλοσσα, κ. (Α. Ρ.) Ἀγκυρα τῆς Ἑλπίδος, κ. (Π. Ξ.) Ἀργυροχόλον Φεγγάρι, κ. (Ε. Π.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Διακριθεῖσα Ἀρσενική, κ. Ἰονικὴ Ἀῦρα, κ. Λεοβιακὸν Ἀνθος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Αὐτοκράτειρα τῶν Βαλκανίων (0) μὲ Βασιλοῖσαν τοῦ Κάλλους, Μαριμαρμένον Βασιλῆαν, Βασιλοῖσαν τῶν Ἀμαζόνων, Βασιλοῖσαν τὸν Βουλγαροκτόνον — ἡ Ἑλληνικὴ Ναυαρχὴς (0) μὲ Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, τῆς Φράκῃς τ' Ἀργιολοῦλονδ, Μιμῶσαν — τὸ Ἀργιολοῦλονδ (0) μὲ Ἀρωμα τῆς Ἀνοῖξεως, Λόρον τοῦ Γάνου, Ἰδανικὸν Μειδιάμα — ὁ Ἀθανάσιος Διάκος (0) μὲ Λόρον τοῦ Γάνου, Ἀργιολοῦλονδ, τῆς Λευτεριάς τ' Ἀγέρι — ὁ Λόδος Νικόλουν (0) μὲ Ζακυνθινὸν Πανόν, τῆς Λευτεριάς τ' Ἀγέρι — ἡ Δημοσιεύσις (0) μὲ Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας, ὁδὸν τῆς Ἑλλάδος, Δευλοδοῦν μένην Ἑλλάδα τοῦ «21», Ἀνθοῦσαν Ἑλαίαν, Μιμῶσαν, Ριζοῦσαν, Ζιζὰ Χανούμ, Ἐλαμμένην, Ὁραϊαν Σμυ

